

## از فقر و از گرانی مردم به تنگ آمدند

کمینه هماهنگی برای کمک

جمعه چهارم مرداد ۱۳۸۷

مدتهای مدیدی است که افزایش دستمزد ها، متناسب با تورم موجود در جامعه پیش نمی رود و لذا مردم و بویژه کارگران هر روز بیشتر و بیشتر تحت فشار اقتصادی قرار می گیرند. اما طی سال های اخیر، و بویژه در طول چند ماه گذشته، سرعت رشد تورم به حدی بوده است که همه ما کارگران و اکثریت مردم را شدیداً تحت فشار گذاشته و سخت در مضیقه قرار داده است. در مقابل در صد معدودی از افراد جامعه از جمله از طریق رشد تورم، سرمایه هایشان چند برابر شده و سودهای کلانی به جیب زده اند.

آری سفره کارگران کوچک و کوچک تر و بضاعت شان محدود و محدود ترمی شود تا زانو صفتان بر سرمایه هایشان بیفزایند و به سودهای کلان و نجومی دست پیدا کنند.

قیمت انواع کالا های مورد نیاز مردم و توده های زحمتکش جامعه، از جمله مواد غذایی، مسکن، سوخت و ... در چند ماه گذشته بطور سرسام آوری بالا رفته و بیش از پیش کارگران و اقشار کم درآمد را تحت فشار قرار داده است. با این وصف و درست در چنین اوضاع و احوالی، دولت تصمیم گرفته است تا سوبسیدها را از کلیه ی کالا های مورد استفاده ی توده های مردم حذف کند و قیمتها را باز هم بالا ببرد.

به راستی تا کجا می توان بارسنگین گرانی و تورم را تحمل کرد؟ کارگران و مردم زحمتکش جامعه، کمرشان زیر بار استثمار وحشیانه و گرانی سرسام آور و بالا رفتن روزانه ی قیمتها خم شده است. هر روز بر شدت کار افزوده می شود اما از قدرت خرید ما کارگران کاسته می گردد. این در واقع بدین معناست که بر اساس قوانین سرمایه داری و تورم موجود در آن، کارگران هر چه بیشتر کار کنند فقیرتر و بی چیزتر می شوند. تا کی باید به چنین وضعیتی تن در داد و اینهمه فشار و سختی را تحمل نمود؟ تا کی باید برای لقمه نانی بخورو نمیر تا این حد استثمار شد؟ تا کی باید شورای عالی کار (بخوان شورای عالی سرمایه) بتواند به مثابه ارگانی از حاکمیت سرمایه داران و با توسل به ابزارها و مکانیسم هایی که در اختیار دارد، از جمله مکانیسم "سه جانبه گرایی" برای ما کارگران دستمزد تعیین کند و به ما بگوید که مثلاً ما می توانیم با دستمزد ۲۱۹ هزار تومان زندگی کنیم یا نه؟

آری سرمایه داران و عوامل جیره خوارشان امروزه شرایط بسیار سخت و غیرقابل تحملی را برای کارگران و توده های مردم تحت ستم مهیا نموده اند و آنان را به روزسیاه نشانده اند. پیامد های یک چنین وضعیت سخت و طاقت فرسایی را امروزه می توان به صورت نارضایتی های متعدد در همه جا مشاهده کرد.

کارگران و اقشار زحمتکش مردم البته نارضایتی خود را از چنین وضعیت فلاکت باری پنهان نمی کنند و از هر طریق ممکن این نارضایتی را در هرکوی و برزنی فریاد می کنند. تا آنجا که روزی نیست که خبر اعتراض مردم و در صدر آنان کارگران به گوش نرسد. آری کارگران نشان داده اند که به هیچ وجه چنین وضعیت فلاکت باری را تحمل نخواهند

کرد و درمقابل آن سر تسلیم فرود نخواهند آورد.

اما تجربه ی مبارزات کارگران در ایران و سایر نقاط جهان نشان داده است که بیان نارضایتی و اعتراضات به شکل فردی و پراکنده، راه به جایی نخواهد برد و تا زمانی که این اعتراضات به شکل متحد و متشکلی بروز نکنند و به یکدیگر پیوند نخورند نتیجه ی مطلوبی در برنخواهند داشت. لذا برای اینکه بتوانیم پیگیرانه حقوق و مطالبات خود را دنبال کنیم و به نتیجه ی مطلوب برسیم، چاره ای جز متشکل شدن و متحدانه عمل کردن نداریم. اگرما کارگران در مراکز تولیدی و صنعتی متشکل شویم و تشکل های خویش را ایجاد کنیم، قادر خواهیم بود که ضمن پیگیری حقوق و مطالبات خویش در مراکز کار و تولید و سازمان دادن اعتراضات کارگران علیه بهره کشی و استثمار، با تورم و گرانی موجود در جامعه نیز - که پیامد های فلاکت بار آن در مرحله ی نخست متوجه خود کارگران خواهد شد - مبارزه نماییم. همین چند روز پیش بود که اتحادیه های کارگری آفریقای جنوبی در اعتراض به تورم و افزایش قیمتها در سه استان این کشور دست به اعتصاب زدند و گفتند چنانچه به مطالباتشان رسیدگی نشود و رشد قیمتها ادامه یابد در هر ۹ استان این کشور اعتصاب سراسری برآه خواهند انداخت.

باید از این مبارزات درس گرفت. ما کارگران باید بدانیم که تنها ابزار تغییر وضعیت سخت و فلاکت بار موجود همانا اتحاد و همبستگی طبقاتی کارگران و متشکل شدن هر چه گسترده تر آنان خواهد بود و لاغیر.

**"کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکلهای کارگری"**

**21 July 2008 - ۸۷/۴/ ۳۱**

**[Komite.hamahangi@gmail.com](mailto:Komite.hamahangi@gmail.com)**